138| Ὃ Ἐγὼ λαλῶ, Ἐμὸν Ρῆμα ἐστί.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/138-ὃ-ἐγὼ-λαλῶ-ἐμὸν-ρῆμα-ἐστί/

Πᾶν ὅ,τι ἕτερος λαλήσει ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ ρήματι, οὐκ ἐπὶ τοῦ Ρήματός Μου ἀναφερόμενος καὶ στηριζόμενος, τὰς ἑαυτοῦ ἰδέας ἀναπτύσσει καὶ τὰ ὑπ’ αὐτοῦ λεγόμενα ρήματα αὐτοῦ εἰσίν.

Ὃ Ἐγὼ λαλῶ τινὶ καὶ ὁ τοὺς λόγους Μου ἀκούων καὶ τηρῶν αὐτούς, οὗτος τὸ Θέλημά Μου τὸ ἐν τοῖς λόγοις Μου ἀναφερόμενον ἐν ἰδέαις καὶ πράξεσιν αὐτοῦ τηρεῖ. Ἂν δὲ ὁ ἀκούων τοὺς λόγους Μου καὶ τηρῶν αὐτοὺς ὁμιλεῖ καὶ ἀναπτύσσει αὐτοὺς ἀναλύων πρὸς ἄλλους **ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ τῷ ἰδίῳ διατηρῶν τὸ πνεῦμα τῶν λόγων Μου,** οὗτος οὐκ ἀφ’ ἑαυτοῦ ἀλλ’ ἐξ Ἐμοῦ ὁμιλεῖ, ὡς οἱ λόγοι αὐτοῦ ἐκ τῶν λόγων Μου ἐκπηγάζουσι καὶ τὸ πνεῦμα τῶν Ρημάτων Μου ἀναλλοιώτως διατηροῦσιν.

Ἀλλ’ ἂν οἱ τοὺς λόγους Μου ἀκούοντες ἀναπτύσσουσιν αὐτοὺς ἐν τῷ πνεύματι αὐτῶν καὶ μόνον μὴ διατηροῦντες τὴν ἐν τῷ βάθει τῶν λόγων μου ἐγκρυπτομένην Ἀλήθειαν καὶ ἂν ἔστω καὶ ἐν τῷ ζήλῳ τῆς ἑρμηνείας αὐτῶν ἢ τῆς κακῆς ὑπ’ αὐτῶν ἐννοουμένης Ἀληθείας δώσωσιν ἄλλην ἐξήγησιν ἐν τῷ πνεύματι τῶν λόγων μου, οὗτοι δὲν δύνανται νὰ καλοῦνται πιστοὶ τηρηταὶ τῶν λόγων μου, **ἀλλὰ κακοὶ ἑρμηνευταί.**

Ὅπως δὲ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ αὐτῶν συνειδότος, ἀλλὰ ἐκ τῆς κακῆς αὐτῶν ἀντιλήψεως ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ αὐτῶν δύνανται νὰ καταστῶσι διαστρεβλωταὶ τῆς ὑπ’ ἐμοῦ ὑποστηριζομένης Ἀληθείας ἐν τοῖς λόγοις Μου καὶ **ἀντὶ καλοῦ πρόξενοι κακοῦ νὰ ἐπιγενῶσιν,** οὕτω καὶ πάντες οἱ τοὺς λόγους Μου ἀκούοντες καὶ αὐτοὺς οὐ τηροῦντες, ἀλλὰ τοὺς λόγους τῶν ἄλλων ἀναμιγνύοντες μὲ τὴν Διδασκαλίαν Μου καὶ τὸ ἐξαγόμενον τῆς πίστεως καὶ κρίσεως αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς διδαχῆς τῶν ἄλλων στηρίζοντες, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπιζητῶσι νὰ συνδέσωσι τὴν ψυχὴν αὐτῶν μὲ τὰ πνεύματα τούτων καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῶν παραδεχόμενον καὶ ἀσπαζόμενον τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν νὰ καταστῇ ὄργανον αὐτῶν.

Οὐδεμία τότε δύναται νὰ γίνῃ ἐλευθέρα ἐκ μέρους αὐτῶν τῶν λόγων μου, ἀλλ’ οὔτε καὶ ἀνεπηρεάστως δύνανται οἱ τοιοῦτοι νὰ ἀκολουθήσωσι τὴν Διδασκαλίαν Μου.

Ἐν Ἐμοὶ οἱ λόγοι Μου καὶ ἡ κρίσις αὐτῶν Ἐμοὶ ἀνήκει.

Πᾶν τὸ ἐξ Ἐμοῦ ἀπορρέον, εἰς Ἐμὲ ἀνήκει καὶ πᾶν τὸ ἐν τῷ Κόσμῳ Μου φερόμενον, αὐτῷ καὶ μόνον ἀνήκει.

Πᾶν τὸ πρὸς Ἐμὲ παρ’ ἄλλων τεινόμενον ἀποδεκτὸν καθίσταται, ἂν τοῦτο δὲν ἀντιβαίνῃ πρὸς τὰς Ἀρχάς Μου. Ἂν ὅμως τοῦτο ἀντίκειται πρὸς αὐτάς, δεκτὸν οὔποτε παρ’ Ἐμοῦ γίγνεται, ὡς ἂν τοῦτο δεκτὸν παραγενῇ, τὰς ἀρχὰς ὡς πρὸς αὐτὰς ἀντιβαῖνον καὶ ἐπ’ αὐτῶν προσκροῦον, αὐτὰς τότε καταρρίψῃ καὶ ἀνατρέψῃ.

Ὅπως δὲ τούτου δεκτοῦ παραγινομένου καὶ τῶν Ἀρχῶν Μου καταπεσουσῶν οὐδεμία ἀξία ἐν Ἐμοὶ ἤθελε παραμείνει, οὕτω καὶ εἰς τοὺς δεχομένους μετὰ τοῦ Ἔργου Μου καὶ τῶν Ἀρχῶν Μου τὸ ἔργον τῶν ἄλλων, οὐδεμίαν ἀρχὴν ἐν τῷ ἔργῳ μου διατηρήσουσιν, ὡς ἡ ἀρχὴ τῶν ἄλλων ἐν αὐτῷ συναμιγνυομένη ἄρδην τοῦτο δύναται νὰ μεταβάλῃ.

Τὰ πνεύματα τὰ εἰς ἄλλους κόσμους ἀνήκοντα ἐστὶν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα **διδάσκουσιν ὑμᾶς ἀντιθέτους δοξασίας τῶν Ἀρχῶν Μου,** ἢ καὶ ἐκεῖνα εἰσέτι, τὰ ὁποῖα, ἐνῷ δύνανται νὰ ἔχωσι σχέσιν τινὰ πρὸς τὰς Ἀρχάς Μου, οὐδεμίαν ὅμως σχέσιν καὶ συνάφειαν ἔχουσι μετ’ Ἐμοῦ.

Τὰ πνεύματα ταῦτα εἶναι ἅπαντα τὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὸν στενὸν κύκλον τοῦ περιβάλλοντός Μου καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐξαρτῶνται οὔτε διαφωτίζονται παρ’ Ἐμοῦ. Ἐπίσης ἅπαντα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀνήκουσιν εἰς ἰδιαιτέρους αὐτῶν κύκλους καὶ πολλὰ μάλιστα τῶν ὁποίων δύνανται νὰ ἔχωσι μεγίστην τινὰ ἢ μεγάλην ἐξουσίαν καὶ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ σκοπὸς τοῦ Ἔργου Μου καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ ἀπορρέουσα Διδασκαλία Μου ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ δώσῃ τὴν ἀληθῆ πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν κατεύθυνσιν εἰς τὸν ἄ νθρωπον, διὰ νὰ δυνηθῇ διὰ τῶν ἐν αὐτῷ ἀναπτυσσομένων πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν του ἰδιοτήτων νὰ εἰσδεχθῇ καὶ ἀποκαλύψῃ ἐν τῷ μέτρῳ αὐτῶν τὴν ὑπ’ Ἐμοῦ πρὸς αὐ τὸν παρεχομένην Ἀλήθειαν.

Τὸ Ἔργον Μου τοῦτο εἶναι ἡ συμπλήρωσις τοῦ διακοπέντος ἔργου τοῦ Ὑπάτου ἐν ἀνθρώποις ἐνσαρκωθέντος Θείου Πνεύματος.

Ἐπιδιώκει δὲ καὶ ἐπιζητεῖ νὰ καλύψῃ τὰ κενὰ τούτου, τὰ ὁποῖα εἴτε ἐκ κακῆς ἀντιλήψεως, εἴτε ἐκ κακῆς παρερμηνείας ἢ καὶ εἰσέτι ἐξ ἀτελοῦς μεταδόσεως διεφυλάχθησαν μέχρις ὑμῶν εἴτε ὡς ἀρχαὶ καὶ λόγοι Θείας Διδαχῆς, εἴτε ὡς ἐν αὐτῇ κακῶς παρεισφρύσασαι δοξασίαι καὶ πίστεις καὶ παραδοχαὶ ἐκλειψασῶν θρησκειῶν καὶ λόγοι ἀνυπάρκτων αὐτῶν ἢ φανταστικῶν εἰδωλολατρικῶν θεοτήτων.

Αἱ δοξασίαι αὗται δυστυχῶς διεφυλάχθησαν ὡς ἀπαραίτητα κατασκευάσματα διὰ τὸν στόμαχον τῶν ἀκολούθων παρωχημένων ἐποχῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἐκλεπτυνθεὶς στόμαχος τοῦ ἐξελιγμένου πνεύματος τῆς συγχρόνου ὑμῶν ἐποχῆς ἢ τῆς μελλούσης αὐτῆς ἐξελίξεως δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ καὶ χωνεύσῃ.

Αἱ δοξασίαι αὗται διετηρήθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν καλλιεργούμεναι εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς θρησκείας καὶ εἰς παντὸς εἴδους διδασκαλίας. Αἱ πολύμορφοι καὶ πολυσχιδεῖς ἀναπαραστάσεις τῶν ἰνδικῶν θεοτήτων, αἱ δυοειδεῖς καὶ ποικιλομελεῖς τερατώδεις αὐτῶν ἀπεικονίσεις, αἱ ἀνθρώπιναι ἀδυναμίαι καὶ τὰ βίαια πάθη, μὲ τὰ ὁποῖα αὗται ἐνεργοῦσιν ἐν τῇ πρὸς τὸν ὑλικὸν κόσμον ἐπεμβάσει των, δὲν εἶναι ἀποκυήματα φαντασιώδη τοῦ φόβου, ὑφ' οὗ κατείχετο τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τῆς ἀμαθείας καὶ σκότους;

Τὸ Καθαρτήριον Πῦρ τῶν καθολικῶν, τὸ ἄσβεστον πῦρ τῆς Κολάσεως τῶν ἄλλων Χριστιανῶν, ὁ πύρινος ποταμός, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπὶ αἰῶνας αἰώνων θὰ κατακαίηται καὶ θὰ κατατυραννῆται ἡ παρεκτροποῦσα καὶ ἁμαρτήσασα ταλαίπωρος ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ ἢ ἀγνοίᾳ της ἀνθρωπίνη ψυχή, δὲν εἶναι πισταὶ ἀνταποδόσεις τῶν πεποιθήσεων τῶν ἐκλειψασῶν θρησκειῶν τῶν Χαλδαίων καὶ Ἀσσυρίων, αἱ ὁποῖαι διετηρήθησαν μέχρις ὑμῶν διὰ τοῦ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ Θείου Λόγου καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμπνέουν καὶ νὰ καθοδηγοῦν τὰς περὶ ὑπεργείου ζωῆς ἀντιλήψεις τῶν συγχρόνων ὑμῶν ἀποστολικῶν διαδόχων καὶ **νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐξηγήσωσι τὰς ἀλληλοσυγκρουομένας φύσεις τῆς Ὑπερτάτης Θείας Δυνάμεως, ἥτις ἑνῷ ἀφ' ἑνὸς εἶναι Πανάγαθος καὶ Φιλοικτίρμων καὶ Φιλεύσπλαχνος,** ἐν τούτοις ἀφ' ἑτέρου παρουσιάζεται ἐκ τῷ κολασμῷ τῆς ἁμαρτησάσης ἀτελοῦς καὶ ἀσθενοῦς ἀνθρωπίνης ψυχῆς ὡς φοβερὸς τὴν ὄψιν καὶ ἀνοικτίρμων καὶ ἄσπλαχνος Θεὸς - Κριτής, ὅστις ἐν τῇ ἐκδικητικῇ αὐτοῦ μανίᾳ πρὸς τὰ ἴδια τέκνα του, ἐξακολουθεῖ ἐπ' ἄπειρον νὰ βασανίζῃ μὲ ἄσβεστον πῦρ καὶ κάμινον τὰς ψυχὰς αὐτῶν, διότι παρεξέκλιναν τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον οὗτος τοὺς διήνοιξε ν' ἀκολουθήσωσιν;

Οἱ δυνάμενοι ν' ἀκολουθήσωσι τὸν εὐθὺ δρόμον τῆς Ἀληθείας, ἂς προσπαθήσωσι πρῶτον νὰ δημιουργήσωσιν ἕνα Θεὸν Τέλειον, ἕνα Θεὸν Ἀνεξίκακον καὶ Ἀγαθόν, ἕνα Θεὸν ἀγαπῶντα τοὺς πάντας, λατρεύοντα τοὺς ἀκολούθους Αὐτοῦ περισσότερον ἀπ' ὅ τι ἀγαπᾶ καὶ λατρεύει ἡ μητέρα τὸ τέκνον της, ἕνα Θεὸν ὑπεράνω τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ ἀτελειῶν καὶ τὸν Θεὸν τοῦτον ἂς Τὸν ἐναποθέσωσιν εἰς τὸ βάθος τῆς - ψυχῆς αὐτῶν, προσπαθοῦντες νὰ μεταβάλωσι τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας αὐτῶν ὡς τὴν ὑπεράγαν Αὐτοῦ Τελειότητα.

Καὶ ὅταν ἡ οὕτω καλλιεργηθεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα ψυχὴ ἀποκαταστήσῃ ἐν ἑαυτῇ τὸν Ἀληθῆ αὐτῆς καὶ Τέλειον Θεόν, θὰ δύναται τότε μόνη της νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τῆς εὐθείας ἀτραποῦ, τὴν ὁποίαν Οὗτος εἰς αὐτὴν διεχάραξε νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ θὰ φθάσῃ ταχέως καὶ συντομώτερον πάσης ἄλλης εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῆς.

Ἀκολουθήσατε ὅθεν καὶ ὑμεῖς τὴν παρεχομένην εἰς ὑμᾶς Θεόπνευστον Διδασκαλίαν, ἐπιδιώξατε νὰ ἐγκολπωθῆτε ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς ὑμῶν **τὸν Τέλειον καὶ Ἀγαθὸν καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀγαπῶντα ὑμᾶς Θεὸν καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι αἱ πρὸς Αὐτὸν δεήσεις ὑμῶν**

εἰσακουσθήσονται καὶ ἡ πρὸς ὑμᾶς Ἐπενέργειά Του θέλει διαφυλάσσει ὑμᾶς ἐν παντὶ καὶ πάντοτε.

14/7/1936